

М. — Е, колко то за здравъ, слава богу, ама добро сърдце никога.

Н. — Чи защо? случили ся нѣщо пакъ?

М. — Чи минували ся часъ? вчера хубава та ми дъщеря, незнамъ какъвъ дяволъ диряше въ одаж та ми, а чи ми хчюпи едно огледало, гдѣто го имахъ, като двѣ тѣ си очи: защо не само бѣше останало отъ баба ми, а ми показваше и лице то хубаво.

Н. — Имате правдѣда ся гнѣвите за древность та му; а пе и за дарба та му: защо, то можете да намерите и въ други огледала.

М. — (съ гнѣвъ) Тжй зеръ! ще намерѣ азъ други, като него: вчера ми донесахъ 40 огледала, чи всѣ ма показвахъ другоаче.

Н. — Чи какъ вы показвахъ, моля ви ся?

М. — На, сички тѣ ма показвахъ съ збржчкано лице! Дяволъ да ги земи, или свѣта ся промѣни, или огледала та си изгубиха художество то.

Н. — Нито едно то е, нито друго то.

М. — Ами чи какво е?

Н. — Време то! време то!

М. — Господи помилуй! време то ще докарва да ма показва огледало то съ збржчкано лице!

Н. — Тжй е то, подиръ пролѣтъ та дождожа лѣто то, а послѣ лѣто то зима та.

М. — Пжкъ ты, какво седишь та ми разправяшь? що ся смеся зима та и лѣто то съ огледала та?

Н. — нѣматъ грѣшка огледала та господжа, его и азъ виждамъ чи ви е збржчкано лице то.

М. — Гуди си господине очила та.

Н. — Ж, по добръ да не ги гуждамъ: защо тогава ще сякамъ чи говорѣ съ бабати.

М. — (съ гнѣвъ) Ма много сте хоріатъ господине,